

„Oh, komaj je čakam.“

Obračala se je po postelji. Mučila jo je silna vročina. Na čelu so se ji prikazovale potne kaplje, in sapa ji je bila težka. Skozi zastor na oknu so pogledali zadnji žarki potaplajočega se solnca, malce zatrepetali so in se zopet skrili. Žal jim je bilo tega mladege življenja.

Mati so gledali na posteljo k bolnici in so se zamislili. Kakor angelček je ležala pred njimi Manica. V srcu se jim je dvignil plamen materinske ljubezni in zaplapolal je visoko, visoko. Kdo bi ga bil mogel ugasiti v tem hipu? Vzdihnil so, in po obrazu jim je zdrknila velika solza...

Manica je bila obrnjena v steno in ni zapazila materine bridkosti. Obrnila se je in lahko je vprašala:

„Mamica, kaj pa, če umrjem?“ ...

Mati so molčali in so zaihteli. Dobro so razumeli vprašanje Maničino. Svoje žalosti niso mogli prikriti. Zakrili so si z rokami obraz in so glasneje zaihteli. „Dete moje, dete moje!“

V sobo je stopila Francka. Smeh in radost sta ji igrala na obrazu.

Izginila sta pa, ko so njene oči zazrle v sobi le žalost in potrtost.

Prek Maničinih usten je šel grenak nasmehljaj. V njem je bila izražena vsa bol mladega življenja. Spremljalo ga je težko ihtenje.

„Gospod župnik so ti poslali tole podobico, Manica, in te pozdravljajo.“

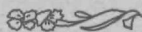
Dala ji je podobico. Bolnica jo je pogledala, pritisnila rahlo na usta, in preko njih je šel zopet oni žalostni nasmehljaj...

* * *

Čez dva dni pa se je proti večeru oglasil gori na griču mali zvon. Prišli so z Bogom k Martinovi Manici...

Zadrhtel je gozd, zadrhtelo je polje. „Mlado življenje se bo ločilo od nas.“ In šlo je čez polje, šepetali so si klasi in se klanjali drugdrugemu: „Nedolžnost gre, nedolžnost gre z zemlje!“

In priplul je iz jasnih višin angel miru in je popeljal Maničino dušico v večno radost. Angelci so prihiteli k njej in jo pozdravljali: „Zdrava nam bodi, zdrava!“

Žanjice.

Me vesele smo žanjice
Malo zdaj nas vidi vas,
Zunaj v polju se potimo,
Kjer se ziblje žitni klas.

Pesem radostna odmeva
Sredi vročega poljá,
Toda v slutnjah težkih, težkih
V vetru klasje šepetá.

Morda slutí, da se bliža
Smrt z neusmiljeno rokó,
In da skoro srp k slovesu
Mu zapel, zazvenel bo?

Taras Vasiljev

